

# Заповітна мрія

Ніна Воскресенська

Колись, дуже давно, в країні, де правив жорстокий король, жив хлопчик, який мріяв змінити світ.

— Я зроблю так, що всі люди будуть щасливими, — часто казав він, але з його слів чомусь усі сміялися.

Коли хлопчик підріс, він пішов до старого мага, який жив у горах.

— Магу, візьми мене за учня.

— Ти сам не знаєш, про що просиш, — сказав маг. — Мої знання не зроблять тебе щасливим.

— Я не прагну щастя для себе, — відповів хлопчик. — Я хочу зробити щасливим свій народ. Це — моя заповітна мрія.

Маг усміхнувся. Колись він був молодим і також мав заповітну мрію.

— Ти з мене насміхаєшся, — образився хлопчик.

— Ні, юначе, — сказав маг. — Ти мені подобаєшся, але я маю подумати. Коли сонце тричі сяде за обрій і тричі підніметься, я дам тобі відповідь.

Скажу вам по секрету, що старому магові було над чим замислитися. Адже кожен маг, якому виповнилося сто років, мусив мати учня. А він довго жив відлюдником, і коли став такий старий, що не зміг пригадати, скільки йому років, перелякався не на жарт.

Маг думав три доби. Потому запросив хлопчика в дім. Той зайшов і... залишився на довгих десять років.

Літа збігли, як вода в гірській річці. Хлопчик перетворився на вродливого юнака, а борода мага геть посивіла.

— Ти знаєш усе, що знаю я, — якось увечері сказав старий маг. — Тепер я можу спокійно залишити цей світ.

Зранку хлопець прокинувся й побачив, що мага ніде немає. Лише магічний жезл (не плутати з чарівною паличкою фей!) стояв у кутку. Хлопець шукав старого три дні й три ночі, а тоді взяв жезл і пішов світ за очі.

Дорогою йому зустрілися селяни. Вони вклонилися і привіталися:

— Привіт тобі, великий магу!

Хлопець озирнувся. На дорозі, крім нього, нікого не було. Він усе зрозумів і усміхнувся. Він став справжнім магом і тепер міг здійснити свою давню мрію. Від подорожніх молодий маг дізнався, що король-тиран захворів. Лікарі з усього світу з'їхалися до Столиці, але ніхто не зміг йому допомогти. Хлопець попрямував до палацу.

— Я вилікую тебе, — сказав він королеві. — Але ти маєш відмовитися від корони й зробити мене своїм спадкоємцем.

— Гаразд, — погодився хворий король.

Коли він склав заповіт, молодий маг простягнув йому склянку з прозорою рідиною

й сказав:

— Це — чудодійний напій, він вилікує тебе.

Король випив півсклянки й одразу відчув бадьорість у всьому тілі.

— Я тобі збрехав, — засміявся він і розірвав заповіт. — Віднині й довіку житимеш у моєму палаці. Такий вправний лікар має завжди бути напохваті. Гей, охороно, закуйте його в кайдани й киньте у підземелля. Нікчемо, невже ти повірив, що я зроблю тебе своїм спадкоємцем?

— Я тобі не повірив! — спокійно відповів маг.

— Чому ж ти дав мені чудодійні ліки?

Маг усміхнувся:

— Звідки ти знаєш, що то були ліки?

— Ти сам мені сказав! І

— Я збрехав, королю. То була отрута. За хвилину ти помреш. — Маг глянув на годинник. — Відчуваєш холод у ногах?

— Так.

— У руках?

— Так.

— Помолися, королю, бо це єдине, що ти встигнеш зробити, щоб гідно закінчити своє нікчемне життя.

Король нічого не відповів — його зле серце перестало битися.

Маг підняв із підлоги клаптики паперу, склеїв заповіт (навіщо витрачати магічну силу там, де можна скористатися звичайним клеєм!) і оголосив мешканцям королівства останню волю їхнього правителя.

— Король помер! Хай живе король! — в один голос прокричали королівські охоронці.

Маг випив залишок рідини зі склянки й сказав:

— Це не чудодійні ліки, але й не отрута. Це — звичайнісінька вода. Ваш король помер, бо вірив, що всі люди такі ж злі й підступні, як він.

Таким був перший крок, який зробив маг для здійснення своєї мрії.

Наступного дня маг покликав першого міністра й наказав:

— Іди подивись, як живуть люди. Дізнайся, що вони хочуть понад усе на світі.

Пішов міністр, розпитав людей.

— Грошей, — кажуть люди, — хочемо багато грошей.

Повернувся міністр, доповів королю.

— Гаразд, — сказав маг. — Матимуть вони гроші.

Він ударив магічним жезлом об підлогу. Враз щось зашурхотіло, задзвеніло — це королівська скарбниця наповнилася грошима. Наказав маг дати людям стільки грошей, скільки вони захочуть.

Минув рік. Знову посилає король міністра:

— Іди подивись, як люди живуть. Дізнайся, чи гроші зробили їх щасливими.

Пішов міністр. Бачить — лани бур'яном позаростали, голодна худоба реве, а люди

ходять сердиті.

— Гроші є, та на них нічого не купиш. Навіщо вони? Не хочемо грошей, хочемо, щоб їжі було вдосталь.

Вислухав маг міністра, почухав голову й мовив:

— Гаразд, якщо для щастя потрібна їжа — буде їжа.

Ударив магічним жезлом — харчів у кожній хаті стало, скільки душа забажає.

Минув рік. Знову пішов міністр подивитись, як люди живуть. Іде дорогою — нікого. Зайшов до села — порожньо.

— Агов, — гукає. — Чи є хто живий?

Тиша. Постукав у двері якоїсь хати.

— Заходьте, — відповів слабкий голос. — Не замкнено.

Маг із нетерпінням чекав повернення свого міністра.

— Мої люди, нарешті, щасливі? — з надією в голосі запитав він.

— Ні, — відповів міністр.

— Що їм потрібно цього разу?

— Вони хочуть пігулок для схуднення.

Дуже засмутився маг, почувши таке. Але чого не зробиш заради здійснення заповітної мрії!

— Будуть їм пігулки, — тільки й сказав. \*

Знову минув рік. Знову люди були незадоволені. Через ті пігулки, бач, у одного живіт болить, у іншого — голова.

— Нехай, — наказали люди міністру, — король зробить так, щоб ми ніколи не хворіли.

Маг уважно вислухав розповідь міністра, зітхнув, зняв королівську мантию, почепив корону на гачок у вітальні й сказав:

— Вони самі не знають, чого хочуть. Я залишив на столі книжку, кому треба — прочитає...

Сказав — і пішов геть. Міністр лише знизав плечима: яка книжка? Хто тепер у книжки заглядає? їм телевізори й комп'ютери подавай...

Звістка про те, що король зник, швидко облетіла найвіддаленіші закутки королівства.

— Як же ми тепер житимемо? — захвилювалися люди. — Хто про нас подбає?

Тоді й дізналися про книжку. Може, в ній магічні заклинання? А може, королівські настанови?

Охочих подивитися на королівський спадок знайшлося чимало. Міністр пропускав усіх без винятку. Бажаєш — заходь, дивися.

І сталося диво. Кожен, хто читав ту книжку, радісно вигукував: "Тепер я знаю, що робити!" Один вирішив лікувати людей, інший — мерщій побіг жито сіяти. Кожному враз знайшлася робота до душі.

Життя в королівстві покращувалося. Міністр лише дивувався: те, що маг не зміг зробити протягом багатьох років, його книжка зробила за кілька місяців. Нарешті, й

сам вирішив подивитися, про що там ідеться. Доти йому за міністерськими справами на це часу не вистачало. Відкрив і прочитав: "Пізнаєш себе — знайдеш щастя". Чотири слова, а решта — чисті сторінки. Знизав міністр плечима: ні про лікаря, ні про хлібороба жодного слова.

— Не розумію, — сказав міністр.

Він хотів викинути книжку, але раптом пригадалася йому давня дитяча мрія. В дитинстві міністр мріяв випікати смачні булочки. І так хороше стало йому на душі! Зняв міністр свою мантию, повісив її у вітальні поруч із королівською й пішов геть. Кажуть, тепер у нього велика пекарня, а в магазинах, де продають його хліб, чергу займають звечора.

А що ж сталося з колишнім королем?

Він оселився в будинку старого мага. Мабуть, і досі там живе й чекає на свого учня — хлопчика, який має заповітну мрію.